

18 Μαΐου 2021

Επικήδειος ομιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης, κ. Εφραίμ για τον μακαριστό Γέροντα, π. Ανανία Κουστένη

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

Γέροντας, π. Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

Προεξάρχοντας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης, κ. Εφραίμ, και με την συμμετοχή του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Ρωγών, κ. Φιλοθέου, κληρικών και πλήθους πιστών τελέσθηκε την μεσημβρία της 17ης Μαΐου 2021, εις τον Ιερό Ναό Αγίου Ανδρέα, Κάτω Πετραλώνων της Αθήνας, η εξόδιος ακολουθία του μακαριστού αγίου Γέροντος, Αρχιμανδρίτη, π. Ανανία Κουστένη.

Ο Σεβασμιώτατος εκπροσωπώντας και τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. κ. Ιερώνυμο Β', εκφώνησε συγκινημένος τον επικήδειο λόγο και αναφέρθηκε στην χαρισματική προσωπικότητα του κοιμηθέντος Γέροντος, π. Ανανία.

Ήταν σημείωσε «ο έξαρχος» των Εξαρχείων! Μέσα στο ταπεινό κελί του έγιναν πολλές νεκραναστάσεις... Δρόσιζε τις ψυχές, τις ανακούφιζε με τον θεραπευτικό λόγο του.

Ο π. Ανανίας μετείχε της αγιότητας, είχε χαρίσματα πολλά.

Τον χαρακτήρισε «ακριβό» πνευματικό του Πατέρα και τον αποχαιρέτησε ένδακρυς και συντετριμμένος.

Ακολουθεί ο επικήδειος λόγος:

*«Θανάτου έορτάζομεν νέκρωσιν,
Άδου τήν καθαίρεσιν,*

*ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν,
καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον,
τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων
Θεόν καί ὑπερένδοξον».*

Μέ βαθιὰ συγκίνηση συναχθήκαμε ἐδῶ στό Ναό τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου δακρυρροοῦντες ἀνθρωπίνως, γιά νά καταθέσουμε τήν βαθιὰ ἀγάπη τῆς βαθείας καρδίας μας καί τόν ἀσπασμόν τόν ἀναστάσιμον εἰς τόν ἀείμνηστον πνευματικό μας πατέρα, τόν μοναδικό στίς ἡμέρες μας -τίς δυσκολεμένες- παρηγορητήν καί διδάσκαλον τῆς ἀληθείας Ἀρχιμ. Ἀνανία Κουστένη!

Συγχωρέστε με πού λαμβάνω τόν λόγον ὄχι ἀπό τό θέλημά μου, ἀλλά καθ' ὑπακοήν, φέρνοντας τήν εὐθύνη νά καταθέσω ἀσπασμόν ἀγάπης καί τιμῆς ἐπί τῆς σοροῦ τοῦ ὑπέροχου, μοναδικοῦ καί τετιμημένου ἀρχ. ἀοιδίμου Ἀνανία Κουστένη, ἐκ μέρους τοῦ Προκαθημένου τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησίας, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, ὁ ὁποῖος τόν ἐγνώριζε καλῶς, τόν στήριξε, τόν ἐτίμησε καί χαιρόταν διά τήν παρουσίαν καί τήν τιμιωτάτην προσφοράν του εἰς τό ποίμνιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπί τόσα ἔτη.

Ὁ σοφός καί χαριτωμένος π. Ἀνανίας ὑπῆρξε βλαστός εὐκλεῆς τῆς εὐάνδρου Ἀρκαδίας καί μάλιστα τῆς ἱστορικῆς Δημητσάνας, μεγάλωσε σέ μιά χριστιανική καί παραδοσιακή οἰκογένεια μέ ἅγιες καταβολές καί λειτουργική ἀγωγή.

Ὁ ἴδιος θά πεῖ γιά τήν μητέρα του Ἀδαμαντία • «Ἦταν ἡρωίδα, σταθερή, γεμάτη πίστη, ἀγάπη, ταπείνωση, ὑπομονή, εἰλικρίνεια. Στήριζε καί βοηθοῦσε τόν πατέρα μου Βασίλειον. Μᾶς ἔβγαλε πέρα σέ δύσκολους καιρούς, μέ φτώχεια, προβλήματα, μέ βάσανα, μέ θανατικά. Εἶδε νά πεθαίνουν τέσσαρα παιδιά της, καί τόσα ἄλλα καί μένα ἰδιαίτερα μέ βοηθοῦσε κρυφά περισσότερο μέ τήν προσευχή της, μέ τήν ἀγάπη της καί μέ τήν εἰλικρίνιά της».

Δύο Ἁγίους ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά καί τόν ἀγαπούσαν • τόν ἅγιο Νεκτάριο καί τόν ἅγιο Πορφύριο.

«Τόν εὐχαριστῶ, ἔλεγε, τόν ἀγιούλη, τόν εὐχαριστῶ πού τόσα χρόνια, 39 μέ ἔφερε ἐδῶ στήν Ἰσαύρων στά Ἐξάρχεια καί κάμαμε τή Θ. Λατρεία, τό ἱερόν κήρυγμα, τήν ἀγία Ἐξομολόγηση.

Πέρασαν ἀπό ἐδῶ, ἀπ' αὐτήν τήν φωλιά τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ἀμέτρητοι ἄνθρωποι. Ἀμέτρητες διαφορετικές ψυχές, οἱ ὁποῖες ξεκουράστηκαν, ὠφελήθηκαν, ἐμψυχώθηκαν, σώθηκαν καί ἀρκετές ἀπ' αὐτές ἔχουν περάσει στήν ἄλλη ὄχθη, στήν αἰωνιότητα.

«Εὐχαριστῶ τόν Ἅγιο πού ἀπό παιδάκι μέ βοηθοῦσε. Καί κάποτε, ὅταν πήγαινα στό

Γυμνάσιο είχα μιά άρρώστια μέ τό νεφρικό μου σύστημα καί κινδύνευα, ό Άγιος μέ βοήθησε μέ δύο λέξεις πού τοῦ είπα. Ἦξερε ότι θά έρχόμουν στήν όμορφη έκκλησούλα του.

Τόν εὐχαριστῶ θερμά τόν Άγιο, γιά όλες τίς δωρεές του. Γιά όλα τά καλά του. Μέ σκέπασε μέ φρόντισε μέ φύλαξε, μέ φώτισε μέ στηρίξε. Δέν έγινε κανένα κακό έδῶ πέρα, κανένα σκάνδαλο καί καμμία δυσκολία» .

Μιά από τίς κορυφαίες αποφασιστικές στιγμές τῆς ζωῆς του, ή γνωριμία του μέ τόν Γέροντα -άγιο σήμερα- Πορφύριον τόν Καυσικαλυβίτην. 1η Μαΐου τοῦ 1980.

«Έγώ εὐχαριστῶ -έλεγε ό μακαριστός π. Άνανίας- τόν Άγιο Πορφύριο, ό όποῖος σέ δύσκολους καί χαλεπούς χρόνους, γιά τήν εὐτέλειά μου καί σέ προηγούμενες άρρώστιες καί δοκιμασίες μου καί βάσανά μου μοῦ συμπαραστάθηκε άμέριστα, ώς φιλόστοργος πατήρ, ό,τι καλλύτερο γιά μένα. Ἦγινε τά πάντα. Μέ τρόπο θαυμαστό, μέ τρόπο ταπεινό, μέ τρόπο πλουσιοπάροχο.

Αὐτά τά λόγια τοῦ Γέροντος Άνανία γιά τόν π. Πορφύριο, μπορούμε νά έπαναλάβουμε όλοι έμεῖς καί ή ταπεινότητά μου γιά τόν μακαριστό π. Άνανία.

Ό Γέροντας Άνανίας έγνώρισε τόν μεγάλο προφήτη καί άγιο Προφύριο. Καί πήρε άπ' αὐτόν πολλά καί έμαθε πολλά. Όμως πήρε το έξιῆς σπουδαῖο • ότι όλοι, δίκαιοι καί άμαρτωλοί έχουν ανάγκη άπό άγάπη. Τούς έχει λείψει ή στοργή τῆς Όρθόδοξης Έκκλησίας πού ό άγιος Πορφύριος πλουσιοπάροχα δέχθηκε στό Άγιο Όρος, μέσα στή ζωή τῆς ήσυχίας.

Ό Γέροντας, όπως καί ό άγιος Πορφύριος, έβλεπε τούς ανθρώπους καί τούς «έξαρχίτες» σάν παιδιά προβληματικά, άτροφικά καί σαστισμένα. Ὑποσιτιζόμενα μέ μιά άψυχη καί αναιμική θεολογία καί εὐσέβεια. Ἦχουν ανάγκη έλεγε άπό στοργή καί άγάπη, άπό έλευθερία καί χάρι, όχι άπό φωνές καί έκνευρισμούς.Κοντά στόν άγιο Πορφύριο έζησε τό γεγονός ότι ό Θεός είναι όλος φῶς, όλος χαρά, όλος εὐσπλαχνία, όλος εὐεργεσία, όλος άγάπη.

Μᾶς είπε πῶς νά ζήσουμε καί νά χαροῦμε τή ζωή μας περιφρονώντας τόν διάβολο καί τά πάθη καί αγαπώντας τόν Χριστό. Ζητώντας νά γίνεται πάντοτε τό θέλημά Του, στίς χαρές καί στίς λύπες.

Θώπευε θεραπευτικά τήν ανθρώπινη ύπαρξη, μιλοῦσε μέ όλους προσωπικά, έκφραζόταν έλεύθερα. Δέν κρίνει, αλλά θεραπεύει. Δέν κάνει άρνητικά σχόλια.

Ἦ προσέλκυσις τόσων ανθρώπων στό πετραχήλι τοῦ Γέροντα, άποδεικνύει τρανότατα ότι κοντά του άπολαμβάναμε τήν μυστική καί δροσιστική αὔρα τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος «πού λύει τὰ δεσμά καί δροσίζει τή φλόγα». Ὅσοι τόν γνώρισαν, ὅσοι συνδέθηκαν μαζί του εἶχαν τήν αἴσθησι πῶς βρήκαν τήν δροσερή πηγὴ καί τὰ κρυστάλλινα καθαρὰ ὕδατα πού ξεδιψοῦσαν πνευματικά καί τρέφονταν μέ τόν ἄρτο τῆς ζωῆς.

Μέσα στό ἀπέριττο, φτωχό κελλίον του ἔγιναν πολλές νεκραναστάσεις πνευματικές καί εἶχαν τήν αἴσθησι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ μακαριστός Γέροντας τῶν Ἐξαρχείων μετεῖχε τῆς ἀγιότητος καί αὐτό ἦταν ἐμφανές ἀπό τὰ διάφορα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού παρ' ὅτι ἐπιμελῶς τὰ ἔκρυβε, αὐτά τόν πρόδιδαν.

«Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς του καί ἡ παρρησία του ἐνώπιον τῶν ἁγίων καί τῆς Παναγίας μας, ἀλλά κυρίως ἡ δύναμή του νά ξεφεύγει ἀπό στενά δικανικά μέτρα, κυρίως ὅμως σήκωνε μέ λεβεντιά τὰ βάρη τῶν ἁμαρτιῶν μας καί ἔπαιρνε τήν εὐθύνη γιά τήν πνευματικὴ πορεία τοῦ ἀσθενοῦς πολλές φορές.

Μᾶς ὁδηγοῦσε ὁ λόγος του καί μᾶς ὁδηγεῖ στόν τόπο τῆς παραμυθίας καί τῆς εἰρήνης καί τῆς γαλήνης τῶν βασανιζομένων καί δοκιμαζομένων ψυχῶν μας.

Στό ἅγιο κελλάκι του ἔλαμπε τό φῶς τοῦ κεραιοῦ καί τό ἰλαρόν φῶς τοῦ καντηλιοῦ. Σ' αὐτήν τήν ἀνοιξη, τήν ὀμορφιά ἔνοιωθε καί νοιώθαμε μέ τήν προσευχητικὴ του παρουσία, τήν εὐχή καί τήν ἀγάπη ὅλων τῶν ἁγίων.

Κοντά του ἀνοιγε ἡ ψυχὴ μας καί παίρναμε βοήθεια κι ἀπό τόν οὐρανὸ καί ἀπό τὴ γῆ, ἀκόμα καί στίς πιό δύσκολες καί Γολγοθαϊκὲς ὥρες καί στιγμές. Εἴτε προσωπικές, εἴτε συλλογικές, εἴτε πατριωτικές. Ἡ πατρίδα μας, ἡ Ἑλλάδα μας, ἡ τρισένδοξη ἑλληνορθόδοξη χώρα μας καί ἀγαπημένη μας.

Ὁ Γέροντάς μας ἀγαποῦσε ὅλους τούς ἀγωνιστὲς τῆς πατρίδας, μὰ πάνω ἀπ' ὅλους τόν Κολοκοτρῶνη καί τόν πρῶτο Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννη Καποδίστρια. Εὐχαριστοῦσε καί ὅσους δέν προσκλήνυσαν τὰ σύγχρονα εἴδωλα καί εἶναι λευκοί, εἶναι λεβέντες καί ἥρωες. Ἐνας ἀπ' αὐτούς ἦταν καί ὁ τρισμακάριστος Γέροντας Ἀνανίας.

Κοντά του ζήσαμε στιγμές ἀπόλυτης πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἴδιος ἔλεγε ὅτι ἦτο ἕξαρχος τῶν Ἐξαρχείων καί σημείωνε μέ νόημα «ὁ Χριστιανὸς εἶναι ἀναρχικός, χωρὶς ἀρχὴ καί τέλος, ἀλλὰ ὁ ἀναρχικός οὔτε δοῦλος εἶναι, οὔτε τύρραννος τοῦ ἄλλου».

Λιτός, λιτοδίαιτος, ἀκτῆμων, ἐλεήμων παρηγορητής, ταπεινός, πολλές φορές καί ἀντισυστημικός.

Ὁ αὐόιδιμος π. Ἀνανίας ἦτο ἐγκρατής - ὅσο λίγοι σήμερα- τοῦ ἔλληνος λόγου. Δεινός φιλόλογος καί μάλιστα τῆς γλώσσας καί τῆς ἐτυμολογίας. Βαθύς θεολόγος. Μελετητής τῶν Πατέρων καί σπουδαῖος πνευματικός σκαπανεύς.

Δύο ἀπ' τίς σπουδαῖες μεταφραστικές ἐργασίες του εἶναι ἡ μετάφραση τῆς Χρονογραφίας τοῦ ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ καί δεύτερο ἡ μετάφραση τοῦ Κοντακίου τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, τοῦ πιό μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπου ἕνας λυρικός παλμός Θείας ἀγάπης ξεχύνεται μέσα ἀπ' τοῦ Ρωμανοῦ τ' ἀριστουργήματα. Ὁ ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι ὁ Ρωμανός ἦταν ὅλος μέσα στή χάρη καί ὅ,τι ἔγραψε εἶναι τέλειο. Ἡ ἐργασία αὐτή κράτησε 10 χρόνια, 2001 -2011.

Στό πρόλογο ὑπογράφει Ἀρχιμ. Ἀ. Κ. τάχα καί μεταφραστής.

Μέχρι στιγμῆς ἔχουν ἐκδοθεῖ 50 τόμοι μέ τίς ὀμιλίες τοῦ ἁγίου Γέροντός μας.

Γιά τήν προσφορά του στά θεολογικά γράμματα τιμήθηκε κατά τή διάρκεια τῆς 6ης Ἑκθεσης Χριστιανικοῦ Βιβλίου, τό Νοέμβριο τοῦ 2017 στό ξενοδοχεῖον Caravel.

«Ὁ λόγος του -ἔγραψαν- εἶναι λόγος τιμῆς καί ἀρχοντιᾶς, θαλπωρῆς καί παραμυθίας, ἐλπίδας καί χάριτος. Ἕνας λόγος πού ἐμπνέει καί ἐνθουσιάζει, πού διδάσκει καί ξεκουράζει καί πού ἐνώνει τόν Θεό μέ τούς ἀνθρώπους».

Ὁ λόγος του, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος γιά τόν Ρωμανό, «μᾶς πιάνει ἀπ' τό χεράκι καί πολύ ἀπαλά καί στοργικά μᾶς πηγαίνει ἐκεῖ πού θέλει. Καί ἐμεῖς χαιρόμαστε καί ἀφηνόμαστε σ' ἐκεῖνον. Καί τρυγᾶμε ἀχάλαστες χαρές καί ἀλλάζει λίγο- λίγο ἡ ζωή μας».

Στοργικός πατέρας, ἀδελφός καί φίλος.

Πάντοτε μέ σεβασμό στήν Ἐκκλησία καί τούς Ἐπισκόπους της. Χωρίς «κλασοφαγούρα» καί μιζέρια. Ζοῦσε μέσα στή χαρά τῆς μοναδικῆς ὑπόσχεσης τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Χριστοῦ μας «τήν ἐλευθερία ἀπό τόν θάνατο».

Γέροντα, ἀκριβέ πνευματικέ πατέρα, ὁ Θεός θέλησε νά φύγεις ἀπό κοντά μας στή μοναξιά τῆς Μ.Ε.Θ. ἤθελε νά γίνει πιό καθαρός ὁ χρυσός τῆς καρδιάς σου, μέσα σ' αὐτήν τήν κάμινοτης Μ.Ε.Θ.

Ἡ τελευταία τηλεφωνική συνομιλία μας •

«Φιλῶ τό χέρι σας. Ἐγώ τό δικό σας. Γέροντα νά κάνω τό ἐμβόλιο; Νά το κάνεις. Ἔκτοτε καί τώρα καί ὅσο ζοῦμε θά γίνει ὅ,τι σοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Πορφύριος σέ σχετική ἐρώτησή σου• «Παπούλη, κοίτα μήν πᾶς μεθαύριο πάνω καί ἀγιάσεις καί

μᾶς ξεχάσεις. Καί πείς δέν μᾶς ξέρεις, δέν μᾶς εἶδες δέν μᾶς ἄκουσες».

Ἅγιος: «Ὅχι παιδί μου. Ἐκεῖ θά σᾶς θυμᾶμαι περισσότερο. Γιατί τώρα εἶμαι ἐδῶ γεροντάκι, εἶμαι φορτωμένος ἀρρώστιες, καί βάσανα καί τόσα ἄλλα. Καί θά σᾶς βοηθάω ἀμέριστα».

Γέροντα,

Περιμένουμε τήν ἀμέριστη βοήθειά σου, ὁμοῦ μέ τούς ἀγαπημένους Ἁγίους Νεκτάριο καί Πορφύριο.

Καί τῶρα,

«Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν δῶμεν ἀδελφοί τῷ θανόντι, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ».

Εὐχαριστοῦντες τόν Θεόν πού μᾶς τόν ἔδωσε. Πού τόν γνωρίσαμε, πού μᾶς ἐβοήθησε πού μᾶς ἐφώτισε, πού μᾶς ἐμψύχωσε.

Καί πού μέσα ἀπ' τίς πολλές του ἀσθένειες καί τό Γολγοθά τῆς Μ.Ε.Θ. μᾶς ἐδίδαξε ἐμπράκτως τή χριστιανική ὑπομονή. Ὅλη τή χριστιανική πίστη. Ὅλα τά μεγαλεῖα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του, τήν εὐχή του νά ἔχωμε. Ὁ Χριστός νά παρηγορεῖ τούς ἀπαρηγόρητους οἰκείους του, τά πνευματικά του τέκνα, τά ἀπορφανισμένα, κληρικούς μοναχοῦς καί λαϊκοῦς καί ὅσοι τόν ἀγάπησαν.

Καί εὐχαριστοῦμε καί ἐμεῖς ἐκείνους πού τόν διακόνησαν, τόν βοήθησαν. Τούς ἰατρούς, νοσηλευτάς καί τούς ἄλλους. Τούς συνεργάτες του γιατί πράγματι ἐκοπίασαν, ὑπέφεραν, στεναχωρήθηκαν, λυπήθηκαν. Ἦσαν ἄμεσοι βοηθοί στό Σταυρό καί στόν Γολγοθά του, στή δυσκολία καί στόν πόνο του.

Πενθυφόρος καί ἀναστάσιμη ὁμήγουρι.

Ἡ ἐλπίδα μας εἶναι ὁ Χριστός. «Ἐφ' ὅσον ἀναστήθηκε ὁ Χριστός μας, τό μεγαλύτερο καλό γιά μᾶς συνετελέσθη», ἔλεγε ὁ ἅγιος Πορφύριος καί ἐπαναλάμβανε ὁ Γέροντάς μας, ὅλα τά ἄλλα εἶναι δεύτερα.

«Ὅ,τι πάθεις, ὅ,τι σέ βρεῖ, ὅ,τι σέ δυκολέψει, σκέψου τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ Χριστός Ἀνέστη»!

Χριστός Ἀνέστη!

Χριστός Ἀνέστη!

Χριστός Ἀνέστη!

Δόξα τῇ τριημέρῳ Αὐτοῦ ἐγέρσει.

Όλοι ὁμοῦ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ἮΟ Ὑδρας, Σπετσῶν & Αἰγίνης Εφραίμ

17 Μαΐου 2021

<https://bit.ly/3ykd60o>